

דף יג.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פט"ו ה"א
עין לעיל דף ז: עין משפט ד

פסולי המוקדשין פט"ו ה"ד

חֲטָאת שְׁשַׁחֲטָהּ לְשֵׁם זֶבַח אַחֵר א כָּגוֹן שְׁשַׁחֲטָהּ לְשֵׁם
עוֹלָה אוֹ לְשֵׁם אֶשֶׁם אוֹ לְשֵׁם שְׁלָמִים. פְּסוּלָה כְּמוֹ
שְׂבֵאֲרָנוּ. אָבֵל אִם שְׁחָטָהּ לְשֵׁם חֵלִין. הֵרִי זוֹ כְּשֶׁרָה וְלֹא
עָלְתָה לְבַעֲלִים:

פסולי המוקדשין פט"ו ה"א

הַפֶּסַח שְׁשַׁחֲטוֹ בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם ק. בֵּין שְׁשֹׁנָה שְׁמוֹ
לְשֵׁם זֶבַח אַחֵר בֵּין שְׁשֹׁנָהוּ לְשֵׁם חֵלִין פְּסוּל שְׂנֵאֲמַר
'וְאִמְרָתָם זֶבַח פֶּסַח הוּא לֵה''. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים
שְׁשַׁחֲטוֹ בְּזַמְנוֹ שֶׁהוּא יוֹם אֲרַבְעָה עָשָׂר בְּנִיסָן אֶפְלוּ
שְׁחָטוֹ בְּשַׁחֲרִית בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם פְּסוּל. אָבֵל אִם

צ. כסף משנה: חטאת ששחטה לשם זבח אחר וכו' אבל אם שחטה לשם חולין הרי זה כשירה וכו' עד ואין החולין מחללין קדשים. מימרות אמוראים בס"פ ב"ש (זבחים מ"ו):

ק. כסף משנה: הפסח ששחטו במחשבת שינוי השם וכו'. אפשר שהטעם מדכתיב ביה לה' משמע דלשם חולין פסול: בד"א ששחטו בזמנו וכו' אבל אם שחטו שלא בזמנו במחשבה שלא לשמו כשר. משנה בריש זבחים כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח והחטאת הפסח בזמנו והחטאת בכל זמן. ומ"ש אפילו שחטו בשחרית וכו'. שם במשנה (דף י"ב) פלוגתא דתנאי ופסק כבן בתירא דפסל משום דשקלי וטרו אמוראי אליביה והראב"ד שכתב על דברי רבינו א"א זהו כבן בתירא ור' יהושע מכשיר עכ"ל. משיג עליו למה הניח ר' יהושע דהוא מארי דגמרא טפי וכבר כתבתי טעם לדבר. ומ"ש שלא לשם בעליו נעשה כמי שאין לו בעלים בזמנו ופסול. בפסחים פרק תמיד נשחט (דף ס'): בעיא דאיפשיטא:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁחָטוּ שְׂלֵא בְּזִמְנוּ בְּמַחְשָׁבָה שְׂלֵא לְשִׁמוּ כָּשֶׁר. שְׂלֵא
לְשֵׁם בְּעֶלְיוֹ נַעֲשֶׂה כְּמִי שְׂאִין לוֹ בְּעֵלִים בְּזִמְנוּ וּפְסוּל:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"א

שְׁלֵשׁ מַחְשָׁבוֹת הֵן שְׁפוֹסְלִין אֶת הַקְּרָבָנוֹת י. וְאֵלוֹ הֵן.
מַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם. וּמַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם. וּמַחְשֶׁבֶת הַזְּמַן.
מַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם פִּיצָד. זֶה הַשּׁוֹחֵט אֶת הַזֵּבַח שְׂלֵא
לְשִׁמוּ. כְּגוֹן שֶׁהָיָה עוֹלָה וַיַּחֲשֵׁב שֶׁהוּא שְׁלָמִים. אוֹ
יִשְׁחָטְנוּ לְשֵׁם עוֹלָה וּשְׁלָמִים. אוֹ לְשֵׁם שְׁלָמִים וּלְשֵׁם
עוֹלָה. אוֹ שֶׁשָּׁחַט הַזֵּבַח שְׂלֵא לְשֵׁם בְּעֶלְיוֹ. זוֹ הִיא
מַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַשֵּׁם. מַחְשֶׁבֶת הַמָּקוֹם פִּיצָד. כְּגוֹן שֶׁשָּׁחַט
אֶת הַזֵּבַח לְשִׁמוּ עַל מְנַת לְזֶרֶק דָּמוֹ. אוֹ לְהַקְטִיר מִמֶּנּוּ
דָּבָר הָרְאוּי לְהַקְטִירָה חוּץ לְעֶזְרָה. אוֹ לֶאֱכַל מִמֶּנּוּ דָּבָר
הָרְאוּי לֶאֱכִילָה חוּץ לְמָקוֹם אֲכִילָתוֹ. זוֹ הִיא מַחְשֶׁבֶת
הַמָּקוֹם. וְזָבָחִים שֶׁשָּׁחֵב בָּהֶן מַחְשָׁבָה זוֹ הֵם הַנִּקְרָאִים
זָבָחִים שֶׁשָּׁחֲטָן חוּץ לְמָקוֹמָן. מַחְשֶׁבֶת הַזְּמַן פִּיצָד. כְּגוֹן

ר. כסף משנה: שלש מחשבות הן וכו'. מתבאר והולך. ומה שכתב מחשבת שינוי השם וכו'.
בפרק קמא דזבחים תנן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים
לשם חובה חוץ מן הפסח והחטאת ובגמרא יליף מקראי דבפסח וחטאת פוסל בין שינוי
קדש בין שינוי בעלים. ומה שכתב רבינו כגון שהיה עולה ויחשב שהוא שלמים אע"ג דכל
הזבחים חוץ מפסח וחטאת כשרים שלא לשמן כיון דלא עלו לבעלים לשם חובה שפיר
שייך למימר בהו שם פיסול. ומה שכתב או ישחטנו לשם עולה ושלמים או לשם שלמים ולשם
עולה. הוא ממה ששינונו בסוף פרק קמא דזבחים (דף י"ג) גבי פסח וחטאת ששחטן לשמן
ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן: מחשבת המקום כיצד וכו'. מבואר במשנה פרק ב'
דזבחים (דף כ"ה): מחשבת הזמן כיצד וכו'. עד הרי הקרבן פגול. מבואר שם במשנה:

שֶׁשָׁחַט אֶת הַזֶּבֶחַ לְשֵׁמוֹ עַל מְנַת לְזֶרֶק דָּמוֹ מֵאַחַר שֶׁתִּשְׁקַע הַחֲמָה שְׁאִינוֹ זָמַן זְרִיקָתוֹ. אוֹ לְהִקְטִיר מִמֶּנּוּ דָּבָר הָרְאוּי לְהִקְטִיר לְמַחֵר מֵאַחַר שֶׁיַּעֲלֶה עִמּוֹד הַשֶּׁחַר שְׁאִינוֹ זָמַן הִקְטָרְתּוֹ. אוֹ לֶאֱכֹל מִמֶּנּוּ דָּבָר הָרְאוּי לֶאֱכִילָה לְאַחַר זָמַן הָרְאוּי לֶאֱכִילָתוֹ. זוֹ הִיא מַחֲשֶׁבֶת הַזְּמַן. וְזָבָחִים שֶׁחָשַׁב בָּהֶן מַחֲשָׁבָה זוֹ הֵם הַנִּקְרָאִים זָבָחִים שְׁנִשְׁחָטוּ חוּץ לְזְמַנָּן וְהֵם הַנִּקְרָאִים פְּגוּל בְּכָל מְקוֹם. וְזֵהוּ 'פְּגוּל' הָאֶמּוֹר בַּתּוֹרָה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ד

נִמְצְאָתָ לְמִדָּה שֶׁשְׁבָאֲרַבַּע עֲבוּדוֹת הַזֶּבֶחַ נִפְסַל בְּמַחֲשָׁבָה. בְּשִׁחִיטָה. וּבִקְבָלָה. וּבְהוֹלֶכֶת הַדָּם. וּבְזִיקָתוֹ עַל הַמְּזָבֵחַ:

פסולי המוקדשין פט"ו ה"א

עיינ לעיל דף ז: עין משפט ד

מעשה הקרבנות פ"ד ה"י

כָּל הַזָּבָחִים צָרִיךְ הָעוֹבֵד שֶׁתְּהִיָּה מַחֲשַׁבְתּוֹ לְשֵׁם הַזֶּבֶחַ הַזֶּה וְלְשֵׁם בְּעָלָיו בְּשַׁעַת זְבִיחָהּ וּבְשַׁעַת קְבָלָתָ הַדָּם וּבְשַׁעַת

ש. כסף משנה: (ג-ד) ומ"ש אבל קרבן שלא נפסדה מחשבתו אלא נזרק על המזבח כהלכתו וכו'. שם (דף כ"ו כ"ט). ומ"ש לפיכך אין מתפגל אלא דבר שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח. משנה בפ' ב"ש (דף מ"ג): אחד זבח שחשב בו אחת משלש מחשבות אלו וכו' נמצאת למד שבארבע עבודות הזבח נפסל וכו'. משנה בספ"ק דזבחים (דף י"ג):

ת. כסף משנה: כל הזבחים צריך העובד שתהיה מחשבתו לשם הזבח וכו'. בריש זבחים תנן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח והחטאת, ומשמע בגמ' דהאי שלא לשמן היינו בין בשינוי קדש בין בשינוי בעלים

ויליף בגמרא ויבכיל ז' עבודות אלו צריך שלא ישנה בקדש ולא בבעלים: דמ"ש רבינו ואם את הספרים דף היומי עין משפט על הדף ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

הוֹלֵכֶת הַדָּם וּבִשְׁעַת זְרִיקָתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ שֶׁנֶּאֱמַר 'וּבִשֶׁר
 זָבַח תּוֹדֵת שְׁלָמָיו' שֶׁתְּהִיָּה זְבִיחָה עִם שְׂאֵר אַרְבַּע
 הָעֲבוֹדוֹת לְשֵׁם שְׁלָמָיו. וְכֵן שְׂאֵר הַקְּרָבָנוֹת. וְאִם שָׁחַט
 וְעָבַד שְׂאֵר עֲבוֹדוֹת סֵתָם וְלֹא חָשַׁב כֻּלָּל בְּעוֹלָה
 וּבִשְׁלָמִים הֵרִי הֵן כְּשָׂרִים וְעָלוּ לְבַעֲלִים:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ט

כָּבֵר בְּאֲרָנוֹ שֶׁהוֹלְכָה שְׁלֹא בְּרָגֵל אֵינָה הוֹלְכָה * . לְפִיכָף
 אֵין הַמְּחֻשְׁבָּה פּוֹסְלֶת בָּהּ. וְהִמְהִלָּךְ בְּמָקוֹם שֶׁאֵינוֹ צָרִיךְ

שחט ועבד שאר עבודות סתם ולא חשב כלל וכו'. שם בגמרא דייק טעמא דשלא לשמן הא
 סתמא עלו לבעלים לשם חובה אלמא סתמא נמי כלשמן דמי משום דזבחים בסתם לשמן
 עומדים. ואם כן יש לתמוה על רבינו למה כתב בעולה ובשלמים וכו' דמשמע דדוקא הני
 עלו לבעלים לשם חובה ולא חטאת ופסח והא ליתא דבכולהו סתמן כלשמן דמי ועלו
 לבעלים לשם חובה וצ"ע:

א. כסף משנה: כבר ביארנו שהולכה שלא ברגל אינה הולכה וכו'. בסוף פ"ק דזבחים (דף
 י"ד ט"ו) אמר ר"י הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה ואע"ג דאמרינן התם דאותביה
 ר"נ ואסיקנא בתיובתא משמע לרבינו דלא אותביה לעיקר מימריה אלא למאי דסיים בה
 אלמא לא אפשר לתקונה הוא דאותביה. וכן יש לדקדק ממה שפירש"י תיובתא דעולא
 כלומר לעולא דאמר אלמא לא אפשר לתקונה הוא דמותבינן ולא למאי דאמר משום ר"י
 הולכה ברגל לא שמה הולכה: ומ"ש רבינו והמהלך במקום שא"צ הרי זה הולכה וכו'. בספ"ק
 דזבחים (דף י"ג) תנן שהזבח נפסל בארבעה דברים בשחיטה ובקיבול ובהילוך ובזריקה
 ר"ש מכשיר בהילוך וכו' ר"א אומר המהלך במקום שהוא צריך להלך מחשבה פוסלת
 ובמקום שא"צ להלך אין מחשבה פוסלת ואמרינן בגמ' (דף ט"ו:) דלר"א קבלו בפנים
 והוציאו לחוץ זהו הילוך שאין צריך הא חזר והכניסו הילוך שצריך להלוך הוא. ופרש"י
 בפנים לצד המזבח והוציאו לחוץ כלומר ריחקו מהמזבח [הנך] חוץ ופנים כולהו בעזרה.
 ולת"ק אפי' קבלו בפנים והוציאו לחוץ וחשב עליו בשעה שהוציאו לחוץ פוסלת וידוע
 דהלכה כת"ק. והראב"ד כתב כבר ביארנו וכו' עד הרי זו הלכה א"א לא נהיר דסוגיין כולה
 כר' אלעזר דאמר לא שמה הולכה עכ"ל. וליישב דעת רבינו י"ל שאין הכרח לומר דסוגיין
 כר' אלעזר דאע"ג דאיפליגו אביי ורבא בפירוש מילתיה דר' אלעזר ורבנן לאו משום דס"ל
 הלכה כר"א אלא לפרושי מילתיה דת"ק דמדר"א נשמע לת"ק. ודעת רבינו שלא כדברי

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

הָרִי זֶה הוֹלֵכָה וְהַמִּחְשָׁבָה פּוֹסֶלֶת בָּהּ. כִּי צָד. קָבַל הַדָּם
וְהוּא עוֹמֵד בְּמִקְוֵמוֹ וּפָשַׁט יָדוֹ לְזָרְקוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ. וְחָשַׁב
בְּעֵת שֶׁפָּשַׁט יָדוֹ בַּדָּם אֵין הַמִּחְשָׁבָה פּוֹסֶלֶת בָּהּ. אֲבָל
אִם קָבַל הַדָּם בְּפָנָיו וְלֹא הִלִּיךְ בּוֹ לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ אֶלָּא הִלִּיךְ
בּוֹ וְהוֹצִיאוֹ לַחוּץ. וְחָשַׁב בְּשַׁעַת הַלוֹכוֹ לַחוּץ בְּמִחְשַׁבַת
הַזְּמַן וְכִיּוֹצֵא בָּהּ. הָרִי זֶה פּוֹסֶלֶת:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"א

כָּבֵר בְּאֲרָנוֹ שֶׁשְּׁחִיטָת הַקֹּדְשִׁים כְּשֶׁרָה בְּזָרִים - וּמִקְבֵּלַת
הַדָּם וְאֵילָף מִצֹּת כְּהֵנָּה וְכָל הַזְּבָחִים קָבוּל דָּמָן בְּכָלִי
שֶׁרַת בְּיַד כְּהֵן. אֲבָל מְקוֹם שֶׁשְּׁחִיטָתוֹ וּמְקוֹם קָבוּל דָּמָן
אֵינוֹ שׁוֹה בְּכֶלֶן:

פפולי המוקדשין פ"א הכ"ב

קָבַלַת הַדָּם וְהוֹלְכָתוֹ לַמִּזְבֵּחַ וְזָרִיקָתוֹ - וְכֵן הוֹלְכַת
אֵיבָרִים לְכַבֵּשׁ כָּל אַחַת מֵאֵלוֹ אֵינָה כְּשֶׁרָה אֶלָּא בְּכֶהֵן

רש"י באי תניא תניא שרבינו מפרש דלתנא קמא הילוך פוסל בכל גוונא אפילו במקום
שאינו צריך להלך:

ב. כסף משנה: כבר ביארנו ששחיטת הקדשים כשירה בזרים וכו'. בר"פ כל הפסולים (דף
ל"א:). ומה שכתב וכל הזבחים קבול דמן בכלי שרת וכו' כיצד קדשי קדשים וכו'. בריש
פ' איזהו מקומן (דף מ"ז):

ג. כסף משנה: קבלת הדם והולכתו למזבח וזריקתו וכו' אינה כשירה אלא בכהן הכשר
לעבודה. בספ"ק דזבחים (דף י"ג וי"ד). ומ"ש וכן הולכת איברים לכבש. בפ"ג דזבחים
(דף ל"ה). ומ"ש כמו שביארנו בקמיצת המנחה. פי"ג ממעשה הקרבנות. ובמליקת העוף בפ"ו
מהלכות הנזכרות:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הַפֶּשֶׁר לְעִבּוּדָה כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּקִמְיַצַת הַמִּנְחָה וּבְמִלִּיקַת
הָעוֹף:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט ה"ו

הַיּוֹצֵק וְהַבּוֹלֵל וְהַפּוֹתֵת ד' וְהַמּוֹלֵחַ וְהַמְנִיף וְהַמְגִישׁ
וְהַמְסִידֵר אֶת הַשְּׁלֶחֶן וְהַמְטִיב אֶת הַנֵּרוֹת וְהַקּוֹמֵץ
וְהַמְקַבֵּל דָּמִים בַּחוּץ פָּטוּר. לְפִי שֶׁכָּל אֶחָד מֵאלוֹ אֵינוֹ
גָּמַר עֲבֻדָה וְנֹאמַר 'אֲשֶׁר יַעֲלֶה עֲלָה אוֹ זָבַח'. מֵה
הַעֲלָאָה שֶׁהִיא גָּמַר עֲבֻדָה אֵף כֹּל שֶׁהוּא גָּמַר עֲבֻדָה
חִיבִין עָלָיו:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט ה"ג

מִכָּאֵן אָמְרוּ הַזּוֹרֵק אֶת הַדָּם ה' אוֹ הַמְקַטֵּיר אֵיבְרֵי עוֹלָה
אוֹ אֵימּוּרִין אוֹ קוֹמֵץ אוֹ לְבוּנָה אוֹ קְטֹרֶת אוֹ מִנְחַת כֹּהֲנִים
אוֹ מִנְחַת נְסֻכִים אוֹ הַמְנַסֵּךְ שְׁלִשָּׁה לּוֹגֵין יֵין אוֹ מִים
בַּחוּץ חִיב שֶׁנֹּאמַר 'לֹא יְבִיאֲנוּ לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ' כֹּל הַמְתַּקְּבֵל
בְּפָנִים חִיבִין עָלָיו בַּחוּץ:

ד. כסף משנה: היוצק והבולל והפותת וכו'. משנה וברייתא בפ' בתרא דזבחים (דף קי"ב):
ה. כסף משנה: מכאן אמרו הזורק את הדם. בפרק קמא דזבחים (דף ד':) מה לזביחה
וזריקה שכן עבודה וחייבין עליה בחוץ. ומה שכתב או המקטיר איברי עולה או אימורין
או קומץ או לבונה או קטרות או מנחת כהנים או מנחת נסכים. משנה בפרק השוחט ומעלה (דף
ק"ט:). ומ"ש או המנסך ג' לוגין יין או מים בחוץ חייב. שם בברייתא ומשמע הברייתא שנסוך
מים זה יהא בחג וכן פירש"י ורבינו קיצר במובן:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ט ה"ה

והמסדר שני גזרי עצים על המערכה י הרי הוא כמקטיר איברים וחיב מיתה שהעצים קרפן הוא. אבל היוצק והבולל והפותת והמולח והמניף והמגיש ומסדר את לחם הפנים או את הבזיכין על השלחן והמטיב את הנרות והמצית אש במזבח והקומץ והמקבל דמים. אף על פי שנפסלו והרי הוא מזוהר על כל אלו ולוקה אינו חיב מיתה. מפני שכל אחת מהן עבודה שאחריה עבודה ואינה גמר עבודה:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ט ה"ג

פיצד על הזריקה ז. בין שזרק בפנים בין שזרק בחוץ בין שהזה הזאה אחת מכל הזיות הדם בין שהזה הזאה אחת מכל הזיות קרבנות המצרע הרי זה חיב מיתה:

ו. כסף משנה: והמסדר שני גזרי עצים על המערכה וכו'. בפרק שני דיומא (דף כ"ד:); פלוגתא דרב ורבי יוחנן ופסק כרבי יוחנן דאמר סידור שני גזרי עצים עבודה תמה היא וסידור האיברים תחלת סידור אחר הוא: אבל היוצק והבולל והפותת והמולח וכו'. אלו חוץ ממצית אש על המזבח מנויים במשנה בסוף זבחים (דף ק"ב:); וקתני בהו אין בהם משום זרות וטעמא כמו שנתבאר שכולם עבודה שיש אחריה עבודה ולא עבודה תמה היא ומצית אש על המזבח נמי לאו עבודה תמה היא שיש אחריה סידור שני גזרי עצים:

ז. כסף משנה: כיצד על הזריקה בין שזרק בפנים בין שזרק בחוץ. לאו בחוץ קאמר דהיאך יתחייב על זריקה בחוץ משום זר שעבד אלא בפנים היינו לפני לפנים ובחוץ היינו בהיכל והכי תניא התם עבודות שזר חייב עליהם מיתה זריקת דם בין לפנים בין לפני לפנים ופירש"י בין לפנים הזאות שעל הפרוכת בין לפני לפנים שעל בין הבדים דיוה"כ. ומ"ש בין שהזה הזאה אחת מכל הזיות הדם בין שהזה הזאה אחת מכל קרבנות המצורע. שם בברייתא ואין לתמוה על רבינו שכתב בין שהזה אחת מכל הזיות הדם למה חזר ופרט הזיות קרבנות המצורע דהתם דריש מדכתוב בההוא קרא לכל דבר המזבח ולמבית לפרוכת לכל דבר המזבח לאתויי שבע הזיות שבפנים ושבמצורע ופירש"י שבע הזיות שבפנים שמזה על

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט י. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ג

אָבֵל קָרְבָּן שֶׁלֹּא נִפְסְדָה מִחֻשְׁבָּתוֹ אֲלֵא נִזְרַק דָּמוֹ עַל
הַמִּזְבֵּחַ כְּהִלְכָתוֹ וְנִשְׁאַר מִמֶּנּוּ לְאַחַר זְמַן אֲכִילָתוֹ. אוֹתוֹ
הַנִּשְׁאַר נִקְרָא נוֹתֵר וְאָסוּר לְאָכְלוֹ. וְהַקָּרְבָּן כְּבֹר נִרְצָה
וְכִפֹּר. הֵרִי הוּא אוֹמֵר בְּדָם 'וְאֲנִי נִתְּתִיו לָכֶם עַל הַמִּזְבֵּחַ
לְכִפּוּר' כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ דָּם לַמִּזְבֵּחַ כְּהִלְכָתוֹ נִתְּכַפְּרוּ הַבְּעָלִים
וְנִרְצָה הַקָּרְבָּן. לְפִיכֵךְ אֵין מִתְּפַגֵּל אֲלֵא דָבָר שֵׁישׁ לוֹ
מִתִּירִין בֵּין לְאָדָם בֵּין לַמִּזְבֵּחַ כְּמוֹ שִׁיתִּבְאֵר. אֶחָד זָבַח
שֶׁחִשֵּׁב בּוֹ אַחַת מִשְׁלֹשׁ מִחֻשְׁבוֹת אֵלוֹ בְּשַׁעַת שְׁחִיטָה.
אוֹ שֶׁחִשֵּׁב בְּשַׁעַת קְבֻלַּת הַדָּם. אוֹ בְּשַׁעַת הוֹלְכָתוֹ
לַמִּזְבֵּחַ. אוֹ בְּעֵת זְרִיקָתוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ:

דף יג:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ב

מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמִדּוּיָהּ שֶׁזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בַּתּוֹרָה 'וְאִם הָאָכַל
יֵאָכַל מִבְּשָׂר זָבַח שְׁלֵמִיו' אֵינוֹ מְדַבֵּר אֲלֵא בְּמִחֻשֵּׁב
בְּשַׁעַת הַקָּרְבָּה שֶׁיֵּאָכַל מִמֶּנּוּ בְּשִׁלְיֵשִׁי. וְהוּא הַדִּין לְכָל
קָרְבָּן שֶׁחִשֵּׁב עָלָיו בְּשַׁעַת מַעֲשָׂיו שֶׁיֵּאָכַל מִמֶּנּוּ לְאַחַר

הפרוכת מפר העלם דבר ופר משיח ושל יוה"כ. ושכמצורע שמזה מלוג שמן בהיכל וכו' ודסלקא דעתך אמינא לאו דבר המזבח הוא להכי רבי לכל. ודע ששנו עוד שם בכרייתא המזה בחטאת העוף והממזה ויש לתמוה למה השמיט רבינו ממצה ואפשר דמשמע ליה דבכלל אחת מכל הזיות הדם היא:

ח. כסף משנה: ומ"ש מפי השמועה למדו שזה שנאמר בתורה ואם האכל יאכל וכו'. בפ"ב דזבחים (דף כ"ט). ומה שכתב אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח וכו'. שם (דף כ"ח):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

זמן הראוי לאכילת אותו קרבן. וכן אם חשב להקטיר
ממנו במזבח דבר הראוי להקטרה. כן למדו מפי
השמועה. אחד אכילת אדם ואחד אכילת מזבח. אם
חשב עליהן אחר זמן הרי הקרבן פגול:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ז

היה עומד בהיכל ואמר הרי אני מזה לשפך שירים
למחר. אינו פגול שהרי חשב בפנים בדבר הנעשה
בחוץ. אבל אם היה עומד בעזרה ושחט והוא מחשב
לשפך שירים למחר או להקטיר אימורין למחר. הרי זה
פגול. שהרי חשב בחוץ בדבר הנעשה בחוץ:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ז עין משפט ב.

אבל אם חשב בדברים אחרים חוץ מאלו. כגון שחשב
בשעת הפשט או בשעת נתוח או בשעת הולכת אימורין
למזבח. או בשעת בלילת המנחה או בשעת הגשתה.
וכיוצא בדברים אלו. אין אותה המחשבה מועלת כלום.
בין שהיתה מחשבת שנוי השם בין מחשבת המקום בין
מחשבת הזמן:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ז ה"ג

טְבִילַת אֶצְבַּע ט בְּדָם הַחֲטָאוֹת הַפְּנִימִיּוֹת מְפֹגֶלֶת. פִּיצוּד.
חֹשֶׁב בְּשַׁעַת טְבִילַת אֶצְבַּע בְּדָם מִחֲשֻׁבַּת הַזִּמְן הָרִי זֶה
בְּמַחֲשָׁב בְּשַׁעַת הַזִּיָּה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ג ה"ו

וְהַמְנַחֹת הַנִּקְמָצוֹת בְּאַרְבָּעָה י. בְּקִמְיָצָה. וּבְנִתְיִנַת הַקֹּמֶץ
בְּכָלִי שָׁרֵת. וּבְהוֹלֶכֶת הַקֹּמֶץ לְמִזְבֵּחַ. וּבְזָרִיקָתוֹ עַל הָאֵשׁ:

ט. כסף משנה: טבילת אצבע וכו'. בפרק קמא דזבחים (דף י"ג):

י. כסף משנה: ומ"ש והמנחות הנקמצות בד' וכו'. משנה בפירקא קמא דמנחות (דף י"ב)
ובריש פ"ב דמנחות [י"ג] ובספ"ק דזבחים (דף י"ג): מדמה ארבע עבודות אלו לארבע
עבודות שבזבח דקומץ היינו שוחט. מוליך היינו מוליך. מקטיר היינו זורק. נותן בכלי דמי
לקבלה. ופירש"י קומץ דמי לשוחט שזה נוטל ומפריש חלק לגבוה מחלק כהנים וכן זה: